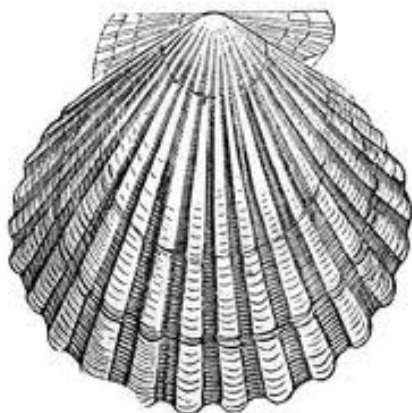

PELGRIM

Ik ging met meer bagage op reis dan alleen
mijn rugzak.

Hans Peter Roel

PELGRIM

Een voettocht naar Santiago de Compostella

Hans Peter Roel

Colofon

© 2022 Hans Peter Roel

Titel: Pelgrim

Auteur: Hans Peter Roel

Eerste druk: september 2022

ISBN: 978 907 96 779 86

NUR: 341

Omslagontwerp en opmaak: Looney2

Auteur: Hans Peter Roel

Redactie: Els Rentenaar, @Schrijfs_els

Tekstredactie: Marianne Maes

Uitgeverij N.E.X.T. Company BV te Soest

www.nextcompany.nl

info@nextcompany.nl

Verantwoording

Dit boek is een waarheidsgetrouw en persoonlijk verslag van de voetreis van Saint-Jean-Pied-de-Port (Frankrijk) naar Santiago de Compostella, gemaakt door Hans Peter Roel van zondag 4 september tot en met donderdag 13 oktober 2016.

Niets uit dit manifest mag worden vereenvoudigd en/of openbaar gemaakt in enige vorm of op welke andere wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever N.E.X.T. Company BV.

Voor mijn camino¹-vrienden

Bill, Larissa, Katie, Emily, Steve, Lisa, Aemon, Margareth, Anton, Majbritt, Sue, José, Jane, Eva, Linda, Gerhard, Ann, Patricia, Murray, Marc, Hailey, Brian, Patty, Malika, Kim, Ulike, Ralph, Pat, Mike, Rosabella, Werner, Francesca en Willem.

Afscheid in Santiago de Compostella

---

¹ Camino betekent 'weg' in het Spaans en is de liefkozende benaming voor de vermaarde voettocht naar Santiago de Compostella.

*Het eindeloos meegezongen pelgrimslied:
Follow the Sun, Xavier Rudd*

*Volg, volg de zon;
en waarheen de wind waait;
als deze dag voorbij is.*

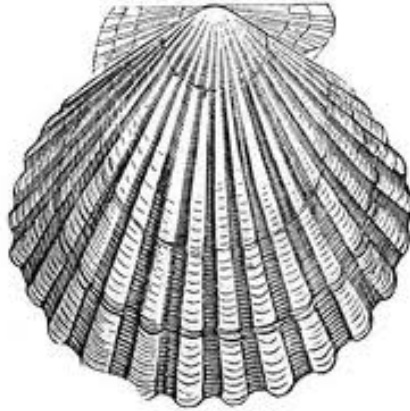
*Adem, adem in de lucht;
bepaal je doelen;
droom zorgvuldig.*

*Morgen is een nieuwe dag voor iedereen;
een gloednieuwe maan, gloednieuwe zon.*

*Dus volg, volg de zon;
de richting van de vogels;
de richting van liefde.*

*Adem, adem in de lucht;
koester dit moment;
koester deze adem.*

*Morgen is een nieuwe dag voor iedereen;
een gloednieuwe maan, een gloednieuwe zon.*

Het symbool van de camino

De sint-jakobsschelp dankt haar naam aan Sint Jacobus, een apostel van Jezus Christus. Er wordt verteld dat de schelp zo heet omdat Sint Jacobus in zijn graf was bedekt met deze schelpen.

Door de vernoeming naar Sint Jacobus is de sint-jakobsschelp het symbool van de bedevaart naar Santiago de Compostella (de camino).

Alle kerken en aanwijzingen op de route zijn herkenbaar door de sint-jakobsschelp. Pelgrims dragen de schelp op hun rugzak om herkenbaar te zijn als bedevaartganger.

Nog nooit ben ik zo mezelf geweest als tijdens
mijn voettocht naar Santiago de
Compostella.

Hans Peter Roel

Een voettocht van ruim negenhonderd kilometer

Elke voettocht begint met de eerste stap

Voor elke pelgrim is Santiago het eindpunt, maar iedere bedevaartganger heeft een ander beginpunt. Voor mij begint de reis naar Santiago ergens in mijn jongste jeugd.

Wat wandelen betreft, was ik er al vroeg bij. Voor een kind van de jaren zestig was het normaal om op zondag na de kerkdienst, het gezamenlijke koffiedrinken en een warme middagmaaltijd in het bos te gaan wandelen. Op de dag des Heren hadden we destijds geen smartphone, televisie of festival om ons bezig te houden, er was zelfs geen winkel open. Het Nederlandse gezin wandelde op zondagmiddag of zat aan de radio gekluisterd voor het sportprogramma *Langs de Lijn*. Aan dit wekelijkse bos-snuiven heb ik overigens een flink litteken overgehouden. Toen ik zeven was, wilde ik na een heerlijke boswandeling enthousiast in onze kleine Fiat stappen. Terwijl ik met mijn linkerhand de deurpost van de auto vasthield om snel mijn plaats te kunnen innemen, sloeg mijn oudere zusje vol overgave het portier dicht, waardoor mijn duim ertussen kwam te zitten. Het ritje ging niet naar huis, maar rechtstreeks naar het ziekenhuis. Sindsdien staat mijn duim niet helemaal recht. Mocht u een typefoutje in dit boek ontdekken, dan is dat hoogstwaarschijnlijk te danken aan mijn scheefgegroeide duim.

Ik ben opgegroeid bij de Soester Duinen. Als toeval niet bestaat, ben ik daar dus niet voor niets geboren. In mijn jeugd speelde ik vaak in het bos. Ik had een rood crossfietsje waarmee ik samen met mijn vriendjes om de beurt de heuveltjes af denderde. Toen mijn eerste mannelijke driften opgeld deden en ik een fikkie wilde stoken, deed ik dat in het uitgestrekte bos achter ons huis.

De bossen zijn nooit uit mijn leven verdwenen. Op de middelbare school bestonden mijn tentamenweken uit studeren, afgewisseld met lange wandelingen in het bos om mijn hoofd leeg te maken. Het was een gouden combinatie, waardoor ik mijn school en de vervolgstudie Hogere Technische School succesvol heb kunnen afronden. Het lopen zit dus in mijn bloed en ik weet nu dat ik mijn leven lang zal blijven wandelen.

Maar goed, een beetje enthousiasme voor wandelen is iets anders dan een ruim negenhonderd kilometer lange voettocht ondernemen vanuit Frankrijk naar Santiago de Compostella. Om de eerste stap op de camino te zetten, moest ik eerst ouder worden. En ondertussen was er veel in mijn leven gebeurd.

In 2014 bereikte ik de magische leeftijd van vijftig jaar en realiseerde ik me dat mijn leven in een razendsnel tempo voorbij was gevlogen, zonder dat ik echt aan mezelf was toegekomen. Het voelde alsof de kerstballen nog niet waren opgeruimd of de paastakken alweer op tafel stonden in huize Roel. En die werden dan op hun beurt weer even snel ingeruild voor de kerstballen voor de volgende kerst. Kortom, de tijd glipte me door de vingers, ik werd geleefd en bevond me in de overlevingsmodus. Ik was zo geconditioneerd geraakt door alle vaste patronen, gewoontes, verlangens en

verwachtingen, dat ik mijzelf volkomen was kwijtgeraakt. Een penopauze op Champions League-niveau zullen we het maar noemen. Ik wist niet waar mijn grenzen lagen, laat staan dat ik daarover kon communiceren. Ik voelde constant de druk om een voorbeeldig leven te leiden, waarin ik aan iedereen dacht, behalve aan mezelf. Zo raakte ik verstrikt in de verwachtingen van anderen en leidde ik een hectisch bestaan. Ik had een leven gecreëerd, die door mijn omgeving als vanzelfsprekend werd gezien, maar die niet bij mijn persoonlijkheid paste. Het leek erop dat ik maar weinig had geleerd van de louterende tijd die ik rond mijn dertigste hoog in de Himalaya had doorgebracht. Naast mijn schrijverschap had ik een verantwoordelijke en drukke baan, die me vaak meer dan veertig uur per week kostte. Ik hield van sporten en gaf meer dan veertig workshops op jaarbasis, waarin ik mensen de kracht van Ki leerde. Daarnaast maakte ik deel uit van een druk gezin, onderhield ik een grote vriendengroep en was ik vader van twee mooie kinderen die aandacht verdienden. Kortom, een welhaast onmogelijke opgave in de slechts vierentwintig uur tijd die ik dagelijks van Onze-Lieve-Heer kreeg.

Ik bevond me dus al jaren in de overlevingsmodus. In het weekend gaf ik Ki-workshops, tenminste, als ik niet langs de lijn bij het hockeyveld stond. Ik liep marathons die de nodige trainingstijd vergden en in de spaarzame uren die overbleven, snoeide ik de heg, maaide het gras of schilderde ik het huis. In het weekend gaf er altijd wel iemand een feestje en anders was er wel een wijnproeverij of ging ik gewoon lekker uit eten. Zo had ik een wereld om me heen gebouwd, die ver afstond van het sobere kloosterleven, hoog in de Himalaya, waar tijd een groot goed is.

Ik leefde een leven, waarin ik maar weinig aan mezelf toekwam. Altijd was er wel iets dat MOEST gebeuren. Mijn lichaam protesteerde. Af en toe voelde ik een onaangename druk op mijn borst en ik had meer hoofdpijn dan ooit tevoren. Het lichaam liegt nooit, had ik geleerd en dus voelde ik dat er iets moest gebeuren. Ik kon onmogelijk nog langer alle ballen in de lucht houden. Ik was in de afgelopen vijftig jaar de man geworden die vrijwillig een leven leefde, dat vooral goed was voor anderen.

Naast het feit dat mijn lijf als een uitgeperste sinaasappel voelde, ontstond ook de twijfel in mijn hoofd. Wilde ik zo verder, terwijl ik wist dat ik te weinig aan mezelf toe was gekomen? Misschien moest ik iets gaan doen dat me echt gelukkig maakte en een keer niet kiezen voor wat anderen vinden dat het beste voor me is. Maar alleen al de gedachte om te kiezen voor mezelf zorgde ervoor dat ik 's nachts vaak hyperventilerend en badend in het zweet wakker schrok.

Zoals zo vaak in het leven is de redding nabij als de nood het hoogst is. Het was zomaar een losse opmerking tijdens een bezoek aan mijn inmiddels gepensioneerde vader, die mijn leven compleet op zijn kop zette. Geregeld ging ik bij hem in Utrecht een kop koffie drinken. Zo ook op die druilerige novemberdag in 2015. Terloops liet mijn vader zich ontvallen dat het altijd een grote droom van hem was geweest om de pelgrimage 'Camino de Santiago' te lopen. Hij had de voettocht tijdens zijn werkzame leven steeds uitgesteld en nu had hij niet meer de kracht en de gezondheid om deze zware tocht te volbrengen. Het was dát moment in het sober ingerichte appartement in Utrecht, dat het werkwoord 'moet' voor mij werd vervangen door het zelfstandig naamwoord

'moed'. Ik ging datgene doen waar ik diep vanbinnen altijd naar had verlangd.

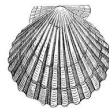
Met de terloopse opmerking van mijn vader was de drang om de voettocht der voettochten te lopen niet meer te stoppen. Ik las reisverslagen van mensen die een pelgrimage naar Santiago de Compostella hadden gemaakt. Zou ik het lef hebben de regie over mijn leven over te nemen en het vaste stramien los te laten? Er waren veel twijfels. Je weet pas of iets een juiste beslissing is als je deze hebt gemaakt.

Tijdens mijn voorbereiding kwamen de twee woorden 'vrijheid' en 'loslaten' telkens prominent terug in elke documentaire die ik keek en in de reisverslagen die ik las. Het waren de thema's waar ik op dat moment mee bezig was. Ik besloot lef te tonen deze voetreis te ondernemen en wel in 2016, het volgende jaar. Ik wilde uit het systeem stappen en mezelf opnieuw ontdekken. Maar vooral wilde ik weten wat er nog van mij zou overblijven als ik alles zou loslaten, mijn werk, mijn gezin, mijn vrienden, mijn bezit en de vele rollen die ik speelde in mijn leven. Het waren rollen die ik mezelf had aangemeten omdat ik dacht dat het zo hoorde. De rol van hardwerkende bankmedewerker, de rol van vader en gezinshoofd, de rol van schrijver en trainer, maar voor de rol van "kijk mij eens succesvol zijn". Wie zou ik zijn als ik slechts met een rugzak vol spullen wekenlang alleen door de wereld zou trekken? Bij ABN AMRO regelde ik na veel strijd een sabbatical van drie maanden met terugkeergarantie. Veiligheid gaat uiteraard voor alles!

De allereerste stap om de camino te gaan lopen, was genomen. Maar er zat ook angst in mij. Ik was bang voor het

onbekende pad dat ik ging afleggen. Zou ik het fysiek wel aankunnen om ruim negenhonderd kilometer te wandelen met een zware rugzak op mijn schouders?

Maar de drang om mijn essentie te ontdekken was sterker dan mijn angsten, die het altijd aanwezige stemmetje in mijn hoofd me influisterde. En dus was er negen maanden later voor mij maar één weg: voorwaarts mars!

Hoe ik me voorbereidde op de camino

Achteraf gezien weet ik dat je je helemaal niet kunt voorbereiden op het onbekende. Toch deed ik een moedige poging. Zoals met alles in mijn leven pakte ik de voorbereiding grondig aan. Ik las alles wat over de eeuwenoude pelgrimstocht te vinden was en bekeek elke film op YouTube, die over de meest legendarische voettocht ter wereld ging. Ik leerde dat een pelgrim degene is die zijn eigen grenzen bepaalt en precies dat element sprak me aan.

Daarna bezocht ik het Nederlands Genootschap van Sint Jacob in Utrecht en kocht ik de Michelin Gids van de Camino Francés. Ondertussen had ik geleerd dat je vooral niet moet bezuinigen op materiaal. Dus kocht ik kwalitatief goede wandelschoenen, een lichte rugzak en ademende loopkleding.

Om me fysiek te trainen wilde ik drie dagen in Nederland lopen, waarvan één dag meer dan twintig kilometer met rugzak, wat al een fikse uitdaging was. De andere twee dagen vielen door hevige regenval in het water en meer tijd om te oefenen had ik niet. Fysiek was ik dus slecht voorbereid, maar ik had de instelling van een gladiator: ik overleef het wel.

Het moeilijkste deel was om buiten de zomervakantie zes weken tijd vrij te maken voor mezelf. Er moesten workshops worden verschoven en mijn leidinggevende deed moeilijk, omdat ik nu net de projectleider was van een 'belangrijk' marketingproject, dat geen uitstel duldde. Met de CAO in mijn hand kon ik uiteindelijk toch drie maanden sabbatical afdwingen.

Ook aan het thuisfront is het altijd een drukte van belang en zijn er vele verplichtingen. Het kostte daarom ook de nodige overredingskracht om de vrijbrief voor de camino te krijgen.

De ideale voorbereiding was het zeker niet, maar beter iets dan helemaal niets.

Het leven start pas echt als je uit je
comfortzone komt.

Tree of Wisdom, Camino

Schoonsoelen in de huizenhoge golven van Biarritz

-Dag 1- Amsterdam - Biarritz

Het is vijf uur in de ochtend van de regenachtige vierde september 2016 wanneer de wekker gaat in huize Roel. In plaats van nog even zuchtend te blijven liggen, sta ik direct naast mijn bed. Vandaag begint de reis, die al maandenlang elk uur door mijn hoofd speelt: de voettocht naar het graf van apostel Jacobus.

Ik ben niet de enige ter wereld met het verlangen om de pelgrimsstad Santiago de Compostella te bereiken. Al vele eeuwen lang wandelen pelgrims, soms zelfs duizenden kilometers, naar het graf van Sint Jacobus in de kathedraal van Santiago de Compostella. Wat is toch de magie van de camino, waardoor mensen soms honderden kilometers wandelen en pijn willen lijden door bloedblaren en peesontstekingen? Hoe komt het dat sommigen zelfs blijven lopen tot ze er dood bij neervallen? Het is een vraag waarop ik de komende weken een antwoord hoop te vinden. Maar vooral wil ik mezelf vinden en na vijftig jaar ploeteren ben ik benieuwd wie Hans Peter Roel in zijn essentie is.

Natuurlijk is mij de vraag waarom ik in hemelsnaam meer dan negenhonderd kilometer ga wandelen met een loodzware rugzak als bagage meer dan eens gesteld. Ik begrijp diegenen ook wel. Op papier lijkt ik de succesformule voor geluk in handen te hebben met mijn leven vol zegeningen in sociaal-maatschappelijk en financieel opzicht. Ik heb alles wat een

mens zich kan wensen en toch geeft de optelsom van alle voorspoed onder de streep geen positief saldo in mijn geluksgevoel. Juist de voorspelbaarheid van zekerheden duwt me in een keurslijf, waardoor het voor mij niet mogelijk is te ontdekken wie ik ben en wat ik wil. Er zit onrust in mijn systeem en mijn aangeleerde reflex om dan maar nog harder te gaan werken, blijkt een doodlopende weg te zijn. Mijn lichaam heeft al verschillende 'code rood'-waarschuwingen gegeven. De onrust moet uit mijn systeem.

Met die motivatie in mijn veel te weinig getrainde en vermoeide lijf sta ik op deze vroege zondagochtend om twee minuten over vijf met een heftig kloppend hart van de spanning onder de douche. Vandaag gaat het gebeuren!

Na het douchen kijk ik in de spiegel. Om alles op tijd af te krijgen heb ik de laatste weken als een bezetene gewerkt en dat is me aan te zien. Toen ik jong was, trok ik gekke bekken naar de spiegel. Maar nu ik op deze leeftijd ben en na de afgelopen slopende weken, pakt de spiegel me terug en goed ook! Gelukkig heb ik een zonnebril bij me om mijn wallen te verbergen. Mijn wandelkleden liggen over de stoel en mijn nieuwe rugzak staat in de hoek al helemaal ingepakt klaar. De kleden zijn zorgvuldig uitgezocht en de rugzak weegt in totaal precies twaalf kilogram. Dat moet haalbaar zijn voor een sterke vent, toch?

Afscheid van mijn dierbaren heb ik al genomen. Vrijdagavond was het feestje met mijn vrienden en gisteravond heb ik van mijn partner en mijn twee kinderen afscheid genomen. Wat zal ik ze missen op mijn wandelreis, maar Santiago roept en ik heb mezelf toestemming gegeven om Hans Peter Roel een paar weken centraal te stellen. Met dat gevoel trek ik de

voorkeur achter me dicht. Ik sta open voor wat er de komende weken op mijn pad komt, zonder verwachtingen te hebben. Ik ben klaar voor de strijd in mezelf tussen de vrijheid van een pelgrim en de gebondenheid van een bankmedewerker. Dit alles dan nog overgoten met een sausje van onzekerheid!

Nadat het me op Schiphol is gelukt om mijn rugzak als handbagage in te checken, land ik rond half elf in Madrid, vanwaaruit ik een uur later met een vliegtuig van Iberia naar Biarritz vertrek. Tijdens het wachten in Madrid spreekt een Australische vrouw me aan, naar aanleiding van de sint-jakobsschelp op mijn rugzak. Het eerste persoonlijke contact is gelegd. Jane loopt de camino samen met haar man en kan niet genoeg benadrukken hoe 'excited' ze is. Ook zij starten in Saint-Jean-Pied-de-Port, alleen een dag eerder dan ik. Na een korte vliegreis en een bustocht kom ik rond twee uur aan bij mijn vooraf geboekte hotel in de oude Franse badplaats Biarritz.

Biarritz, dat pal aan de Atlantische oceaan ligt, blijkt een geweldige stad te zijn om te acclimatiseren. Terwijl ik in een zomerse temperatuur naar mijn hotel loop, voel ik een briesje en snuif ik de zilte geur van de oceaan diep naar binnen. Ik ben verrast door de charme van de badplaats. De stad heeft veel weg van de badplaatsen aan de Côte d'Azur, maar dan met golven in de zee tot wel acht meter hoog en met normale prijzen in de restaurants. Er zijn hier, net buiten het seizoen, niet veel toeristen meer te vinden, zodat ik mijn eerste dag met de lokale Franse bevolking doorbreng.

Na het aansteken van het eerste kaarsje in de prachtige kerk Saint-Martin, check ik in bij mijn hotel *Les Alizes*, waar ik een kamer krijg met uitzicht op zee. Ik trek meteen mijn zwembroek aan en ga naar het strand. Gisteren is het hier bar slecht weer geweest. Vandaar dat de golven die op het strand slaan angstaanjagend hoog zijn. Hoewel ik nog niet verlang naar een volgende reïncarnatie, ga ik toch met een aantal andere waaghalzen de oceaan in om te genieten van het natuurgeweld. Zeker anderhalf uur lang laat ik de hoge bruisende golven over me heen spoelen, zodat het zilte water zijn zuiverende werk kan doen. Terwijl ik in de golven spring, gebeurt er iets bijzonders. Mijn innerlijke kind blijkt nog in leven te zijn! Ik speel in de golven en vergeet de tijd. Ik heb plezier en schreeuw, speel en spartel in de gevaarlijke oceaan! Mijn leven is zo vol gepland en serieus geworden dat het innerlijke kind is ondergesneeuwd in de verantwoordelijkheid en het harde werken. De bengel die ook in me huist, is genoeg afgestraft en houdt zich al jaren gedeisd. Maar juist in dat kind in mij zitten de energie, het plezier en de sprankeling van mijn persoonlijkheid. Ik speel in de golven en doe idioot. Als ik boven de verpletterende en bruisende golven uit tegen mezelf schreeuw, moeten we allebei lachen. Heerlijk, ik ben een kind van vijftig jaar en dat voelt meer dan goed! Niets werkt zo zuiverend voor mijn lichaam en ziel als het bruisende zeewater van de oceaan. Nadat ik uitgeput van het spelen in de golven het strand op loop, voel ik me opgepept. Het zout heeft zijn zuiverende werking gedaan en ik wandel terug naar mijn hotelkamer om me te douchen.

Later op de middag zit ik op een terrasje, alleen aan een tafeltje. Voor me staat een glas bier en het euforische gevoel van de oceaan is verdwenen. Anders gezegd, ik voel me

verdomd eenzaam. Ik ben in de kern een sociaal mens en ik praat graag. Gooi er een kwartje in en ik ratel wel door. Maar hier is niemand die naar mijn praatjes wil luisteren. Hoelang is het geleden dat ik alleen aan een tafeltje heb gezeten? Ik kan het me niet meer herinneren. Altijd zijn er mensen in mijn leven en om me heen. Hier is niemand die ik ken of die iets om me geeft. Om de eenzaamheid niet te voelen, speel ik de troef 'clown' uit en ga ik gekkigheid uithalen.

Ik zwaai enthousiast naar een wildvreemde Fransman, waarbij ik net doe of ik hem goed ken. De meeste Fransen zwaaien weifelend terug met een blik van: wie is die kerel? Dit soort gekkigheid haalde ik vroeger ook uit, maar ik ben de flauwe grapjes vergeten in de ernst van het leven. Hier neem ik deze gewoonte weer op. Uit ervaring weet ik dat er soms een leuk contact uit kan ontstaan. Helaas lukt dat deze keer niet en dat is maar beter ook, ik spreek geen woord Frans. Nadat ik flink wat mensen in verwarring heb gebracht, reken ik mijn biertje en sardines af. Morgen vertrek ik met de trein naar Saint-Jean-Pied-de-Port, waar mijn camino de Santiago gaat beginnen.

Die avond eet ik – alleen aan een tafeltje – verse vis in een restaurantje in de haven. Tijdens het eten ben ik druk in de weer met mijn mobiele telefoon. Wanneer het stil is om me heen, komen de gevoelens van eenzaamheid boven en dat wil ik graag vermijden. Dus zet ik mezelf aan het werk en bedenk ik het plan om aan iedere camino-deelnemer, die ik tijdens mijn pelgrimage de komende weken tegenkom, te vragen naar zijn of haar belangrijkste levensles. Die noteer ik dan in mijn rode notitieboekje dat ik heb meegenomen. Ik verheug me op mijn bijzondere voetreis!

Na het eten geniet ik van een prachtige, rode zonsondergang. Het zachte licht, in combinatie met de stilte aan de rand van de haven, verdringt de gevoelens van eenzaamheid. Vandaag heb ik sinds lange tijd het kind in mezelf weer ontdekt en ik weet dat dat een voorteken is van een nieuwe, zuiverende periode in mijn leven.

Elke dag had ik een song van de dag. Soms luisterde ik het nummer vele malen gedurende de dag. Soms kwam het nummer als muziek op in mijn gedachten en bleef het nummer in mijn hoofd hangen.

Song van de dag: *Freeborn Man, Jon Mark*

De paklijst van mijn twaalf kilogram zware rugzak ziet er als volgt uit:

- 1 korte wandelbroek
- 1 lange wandelbroek
- 3 onderbroeken
- 3 loopshirts
- 1 regenponcho
- 1 thermotruï
- 1 normale trui
- 1 voetbalshirt met korte mouwen
- toiletpullen (met miniverpakkingen)
- 5 paar wandelsokken

- 1 paar sneakers
- 1 paar slippers
- 1 iPad
- 1 zaklantaarn
- 1 zwarte kei uit Loch Lomond
- 1 rood notitieboekje met twee pennen
- 1 donzen jack
- 1 zwembroek
- 1 lakenzak (als slaapzak)
- routebeschrijving
- tickets
- 1 nekwarmer
- medicijnen
- Second Skin pleisters voor blaren
- 1 boekje met stoïcijnse wijsheden
- 1 kleine bijbel (cadeau van mijn zus)
- 2 iPhone-opladers
- 8 pakjes Fisherman's Friends
- 2 bidons
- 1 pelgrimspas
- 1 moneybelt met geld en paspoort
- 1 reiskussentje

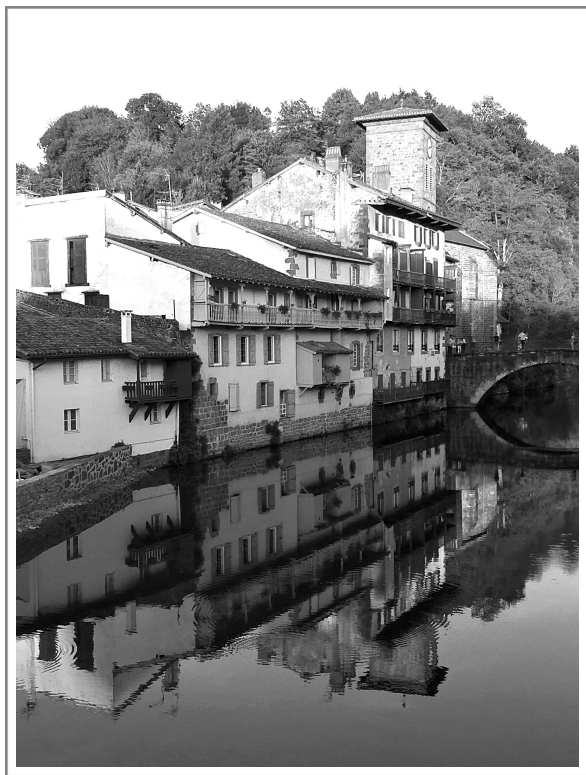

Eerste deel van de camino

Van Saint-Jean-Pied-de-Port naar Burgos

‘De fysieke uitdaging’

Wat is er eenvoudiger dan lopen? Er is niets anders voor nodig dan een lijf, ruimte en tijd.
Tree of Wisdom, Camino

Saint-Jean-Pied-de-Port is een rustig stadje aan de voet van de Pyreneeën

-Dag 2- Saint-Jean-Pied-de-Port

Vroeg in de ochtend sta ik in hotel *Les Alizes* voor de spiegel en kijk naar mezelf. Wie is die man die me zo lang staat aan te staren? Welk deel van mij is verloren gegaan door me te voegen en te vormen naar het beeld dat anderen zich van mij hebben gevormd? Het is beangstigend om mezelf in de spiegel te zien als een beeld dat ik niet herken. De bankman in het maatpak is achtergebleven in het huis dat ik achtergelaten heb, maar wie staat er dan hier? Tijd voor diepgravende antwoorden heb ik niet. Ik neem mijn rugzak van het bed, check uit en neem verderop in de straat een kop koffie en een croissant. Wanneer ik op mijn horloge kijk, zie ik dat ik moet opschieten.

De reis naar Saint-Jean-Pied-de-Port is een belevenis op zich. Er is net vandaag een treinstaking in Frankrijk, maar gelukkig worden er bij het station bussen ingezet. Wanneer ik instap, zitten er zeker al twintig medepelgrims in de bus te wachten. De pelgrimage naar Santiago de Compostella wordt ook wel 'de voettocht van de ontmoetingen' genoemd. En jawel, nog voor ik zit, ontmoet ik de eerste medepelgrim, die tegelijk met mij is ingestapt. We komen naast elkaar te zitten en de bus is nog niet vertrokken of de Amerikaanse begint te ratelen alsof we elkaar al twintig jaar kennen. Door Linda Ewing leer ik het eerste geheim van de camino kennen: mensen zetten op de camino geen maskers op en vertellen alles open en eerlijk.

Aan deze instelling moet ik flink wennen. Ik ben een kei geworden in het 'eromheen' praten. Met mijn gevoelens kan ik zelf niet eens overweg, laat staan dat ik ze met anderen deel.

Linda Ewing is een gepensioneerde docente, die in een voorstad van San Diego in Californië woont. Elf jaar geleden heeft ze een zwaar auto-ongeluk gehad, waarin haar man het leven verloor. Zelf heeft ze lange tijd in het ziekenhuis gelegen. Deze traumatische gebeurtenis heeft een grote invloed gehad op haar verdere leven en ze kwam psychisch in de knel te zitten. Door niet meer te eten heeft ze zich bijna van het leven beroofd. Ze woog nog vijfenveertig kilogram toen ze werd opgenomen in het ziekenhuis. Haar anorexia was een vorm van langzame zelfmoord om weer bij haar man te kunnen zijn. Met geduld en met de hulp van een psychiater heeft ze haar leven langzaam weer op de rails gekregen. Uiteindelijk nam ze een baan aan als docente op een highschool. Sinds haar pensionering vult ze haar tijd met trekken en reizen. De camino wil Linda gebruiken om het laatste stuk verdriet om het verlies van haar echtgenoot op te lossen. Het is me wel duidelijk, op de camino hoef ik geen poppenkast te spelen en kan ik alles vertellen, zelfs tegen iemand die ik nog maar een paar minuten ken. Voor mij is deze volledige openheid nog een brug te ver. Daar heb ik iets meer tijd voor nodig.

De reis met de bus duurt bijna twee uur en we besluiten samen te lunchen in Saint-Jean-Pied-de-Port, onze bestemming. Tijdens het eten vertel ik Linda het doel van mijn reis. Ik wil wel eens weten wie ik nog meer ben en ervaren hoe het leven in vrijheid is als er niets meer 'moet' en je dag

niet vierentwintig uur is volgebouwd. Bovendien wil ik me opnieuw verbinden met mijn hart, het kind in mezelf en de schoonheid van de natuur. Wanneer ik mezelf de woorden hoor zeggen, klinken ze heel mooi, maar ik voel ze nog niet. Om maar niet te hoeven voelen, neem ik mijn rode notitieboekje en vraag Linda naar haar allerbelangrijkste levensles.

‘Ik woon in Californië’, antwoordt ze. ‘Dat is een deel van de wereld, waar het leven draait om succes en het binnenharken van veel geld. Mijn levensles is dat het geluk binnen in ieder mens zit en dat je leert te genieten van kleine dingen, zoals een zonsondergang, een bloeiende bloem, een zingende vogel of een momentje voor jezelf.’

Ijverig noteer ik haar levensles. Met een dikke knuffel nemen we na het eten afscheid van elkaar, nadat we plechtig beloofd hebben om elkaar op de camino tegen te komen en allebei Santiago te halen. Een gezamenlijk einddoel bindt altijd, ook nu weer.

Terwijl Linda uit het zicht verdwijnt, wandel ik naar de *Gîte Izaxulo*, die ik al weken geleden voor deze nacht heb gereserveerd. Vandaag is er geen enkele verplichting en er is niemand die vraagt wat ik ga doen of waar ik heen ga en of ik even kan helpen. Ik voel de vrijheid in mezelf en maak een klein innerlijk dansje. Ik moet hier helemaal niets en kan zelf bepalen wat ik ga doen! Alleen al die wetenschap is helend.

Bij de gîte aangekomen zie ik aan de ingang een rugzak, bergschoenen en een pelgrimsstaf staan. Zo te zien ben ik dus op de juiste plek. Voor vierentwintig euro heb ik hier een slaapplek in een stapelbed, compleet met ontbijt. Boven de trap naar de slaapzaal hangt een poster van *The Way*, de met

een Oscar bekroonde film over de camino. Mijn camino staat op het punt te beginnen en ik ben er klaar voor!

De in het Frans mompelende eigenaar brengt me naar de slaapzaal. Ik kies het bovenste bed, omdat ik niet graag onder iemand lig. Om mijn territorium af te bakenen gooi ik mijn rugzak op het harde matras. Er is verder niemand in de slaapzaal, dus tijd voor avontuur buiten! Niet veel later wandel ik door het stadje aan de voet van de Pyreneeën en bezoek het kasteel, dat bovenop een heuvel ligt en vanwaaruit ik een prachtig uitzicht op de bergen heb. Ik zie welke berg ik morgen wandelend moet bedwingen en heb meteen geen zin meer. Dit is wat anders dan een wandelingetje op zondagmiddag in ons vlakke kikkerlandje. En echt getraind ben ik nu ook weer niet.

Op een bankje, met het fantastische weidse uitzicht op de zonovergoten bergen, schrijf ik mijn eerste zinnen van de camino in mijn rode boekje. Voor het eerst kan ik het hoofd karakter in mijn boek niet sturen, omdat ik de hoofdpersoon zelf ben en ik niet echt in staat ben om mijn gevoelens onder woorden te brengen. Dus schrijf ik over de aangename temperatuur, de ruisende bladeren van de hoge eiken om me heen en de ongelooflijke schoonheid van de vele groene kleuren en de daarop spelende lichtinval. Mijn reis gaat beginnen en ik verlang naar de eeuwenoude paden, waarop geluk en wijsheid liggen te wachten. Ik hoop dat mijn hart weer opengaat en ik de vrijheid in mezelf opnieuw kan ervaren. De camino is de plaats waar aarde en hemel elkaar raken, wordt er wel eens gezegd en dat mysterie maakt mijn nieuwsgierigheid alleen maar groter!

Nadat ik een uur lang mijn belevenissen van die dag heb opgeschreven, daal ik weer af naar het stadje. Het is

inmiddels laat in de middag en de hoeveelheid mensen die hier met een rugzak door de straten lopen, laten me even schrikken. Dit had ik niet verwacht! Het lijkt wel of je een camino cadeau krijgt bij elke twintig euro boodschappen. Als al die mensen morgen gaan lopen, kan het nog gezellig druk worden in de bergen.

Ik meld ik me bij het bureau *Accrual de Pilgrimage* en krijg een pelgrimspaspoort, dat 'credencial' wordt genoemd. De registratie tijdens de camino werkt eenvoudig. Bij elke plaats waar ik langskom, krijg ik een stempel. Met al die stempels krijg ik in Santiago mijn certificaat en ben ik verlicht. Of ik daadwerkelijk verlichting bereik, weet ik niet, maar ik geef het wel een kans! In het pelgrimskantoor krijg ik mijn allereerste stempel van een alleraardigste mevrouw. De camino is nu officieel begonnen!

In een outdoorwinkel koop ik een houten pelgrimsstaf. Een pelgrim zonder staf is als een zeilboot zonder mast, is mijn mening. In de drukte weet ik op een terrasje een tafeltje te bemachtigen en ik zie de laatste pelgrims van de dag Saint-Jean-Pied-de-Port binnenlopen. De vermoeidheid en het afzien is op de meeste gezichten af te lezen. Er komt een forse man van middelbare leeftijd met een kaal hoofd en een rossige baard langsgelopen. Hij zeult een enorme rugzak met zich mee, die zeker meer dan twintig kilogram weegt. Wat zou daar in godsnaam allemaal in zitten? De schijnbare drang van de man om alles mee te nemen doet me aan mijn moeder denken. Zij nam op vakantie naar Oostenrijk zelfs een grote zak aardappels mee. Je kunt het maar beter allemaal bij je hebben, want in het buitenland weet je maar nooit!

